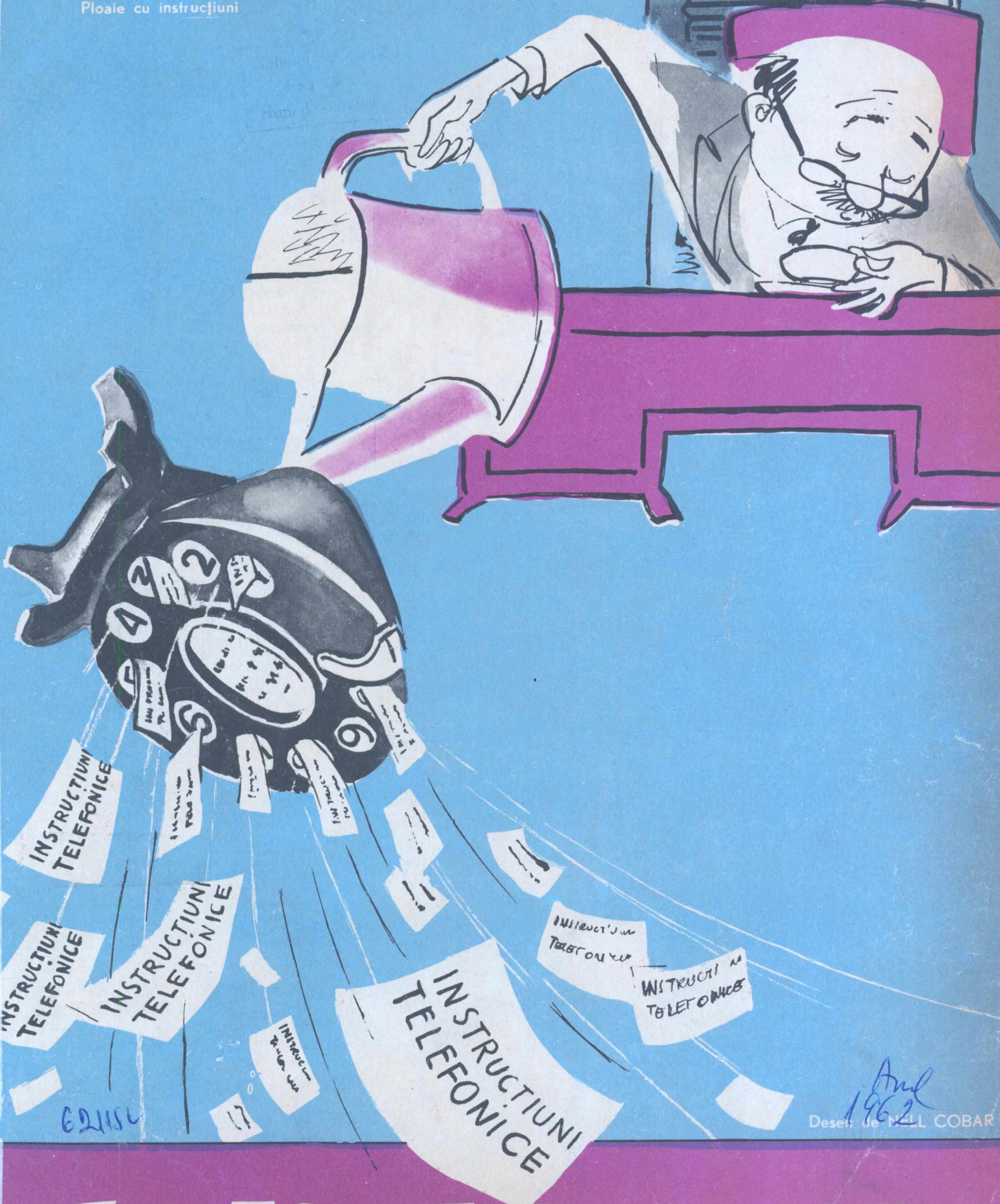

CUM ÎNTELEG UNII LEGĂTURA
CU TERENUL

Ploaie cu instrucțiuni

621156

April
1962
Desen de NELL COBAR

urziada

MOMENTE DE IARNĂ

Ninge — de o săptămână...
Cîmpuril-s albe, pînă
unde deslușești în zare...
Un sobor de ciori discută
o problemă foarte-acută
de aprovizionare.
Cocoțată pe zăplaz,
spune-o cioară (intrigată):
— „Nu mi-ar fi deloc necaz,
dacă n-aș fi informată
cît belșug e în hambarel!”

★

In ogradă-i imbulzeală
și o larmă infernală...
— „Ce mai facem, pînă seara?”
Un gînsac din adunare
A propus, în gura mare:
— „Să ne dăm cu sănioara!”
— „Ce ți-a cășunat, bădie?
(spune porcul și-l infruntă)
Nu știi că-n gospodărie,
mîine seară, avem nuntă?
Să cinstesc evenimentul,
mi-am făcut și... testamentul...
Sînt convîns că n-ar strica
să ți-l faci și dumneata...!”

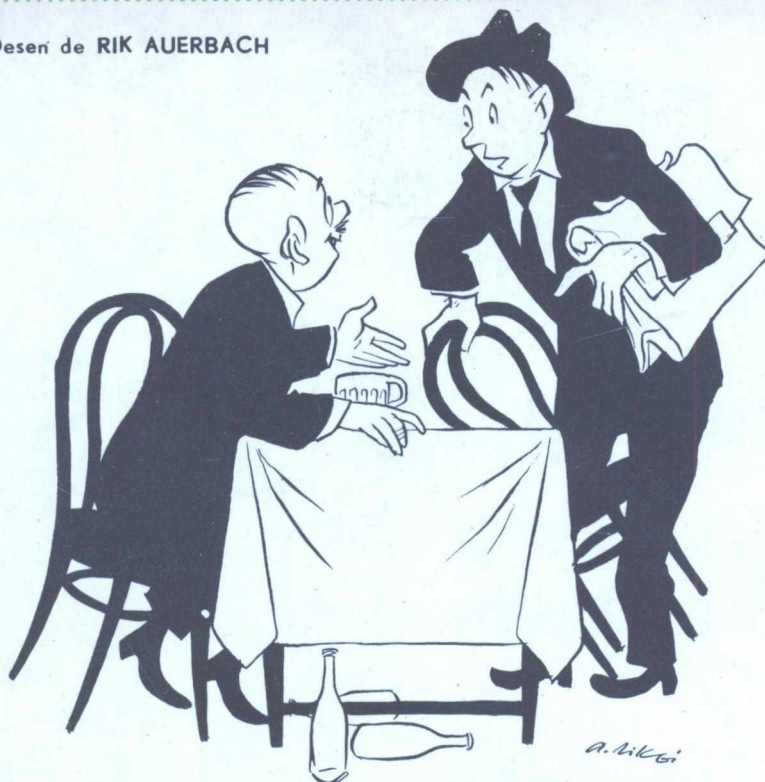
★

— „Să ieșim de sub zăpadă!”
(zice unei verișoare
o sămînșă, oarecare
ce-ar dori grozav să vadă
ce mai este pe afară).
— „N-ai de lucru, verișoară?...
Vrei pesemne să răcim
și să ne îmbolnăvim?
Cine-o să ne creadă?... Cine?...
Trage plapuma, mai bine!”

MIRCEA CODRESCU

Deseri de RIK AUERBACH

— Ce te ȋrăbești, doar ești... pe teren?
— Da, dar am promis că mă ȋnforc repede și mie... nu mi place să mint!...

ZI-I PE NUME!

Fenomenul
„Vucea”

Mai sînt naturi, nu chiar atît de calme
Ce trag ades copiii de urechi,
Mustriindu-i apoi cu vreo trei perechi
De pumni și palme.

Desigur, cred c-am suferit cu toții
Cînd pedagogul autorizat
Ne maltrata pe bază de citat
Din Pestalozzi.

El niciodată nu uita să spuie
Că unde dă ȋnvățătorul orește...
Și ne creșteau pe feastă, voinicește,
Vreo cinci cucuie.

Dar „domnul Vucea”, silnicul erou,
Ucis precum balaurul cu lancea
de Barbu Ștefănescu Delavrancea
Atenție! A ȋnviat din nou.

Și dacă mai trăește ȋncă-odată
Printre școlari, cred c-o să introducă

Cravașa, biciul, cojile de nucă,
Trasul pe roată...

Urechile desprinse, bunđoară,
Și perii smuși cu sete din bretoane
Ne amintesc de aprigele-i toane
De-odinioară.

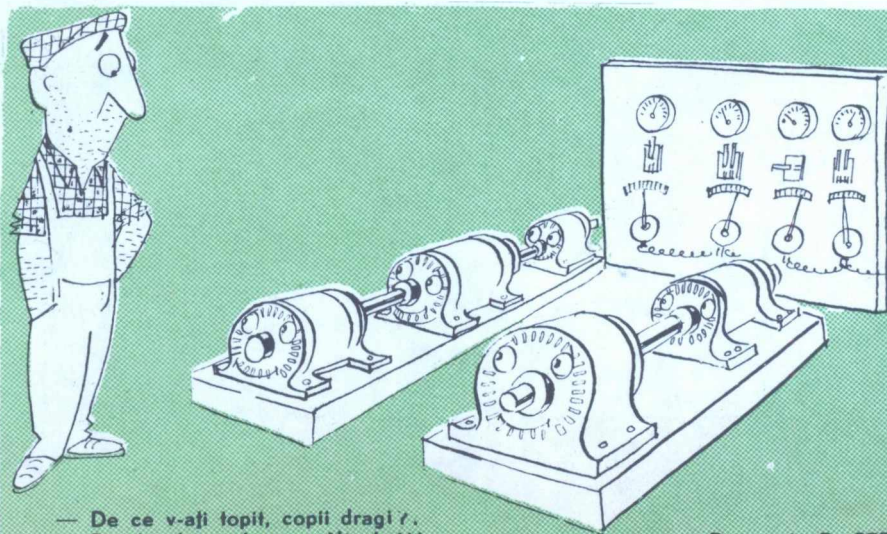
Ehei, Ștefane Manta din Galați!*)
Ai apărut stafie printre noi.
Să-ți zicem deci pe nume: Vucea doi!
Mai ai și froți?

Și dacă ai, să-i luăm pe fiecare
De unde sînt (nu ne va fi prea greu)
Ca să-i bđgăm pe toți ȋntr-un muzeu
De piese rare.

MIRCEA PAVELESCU

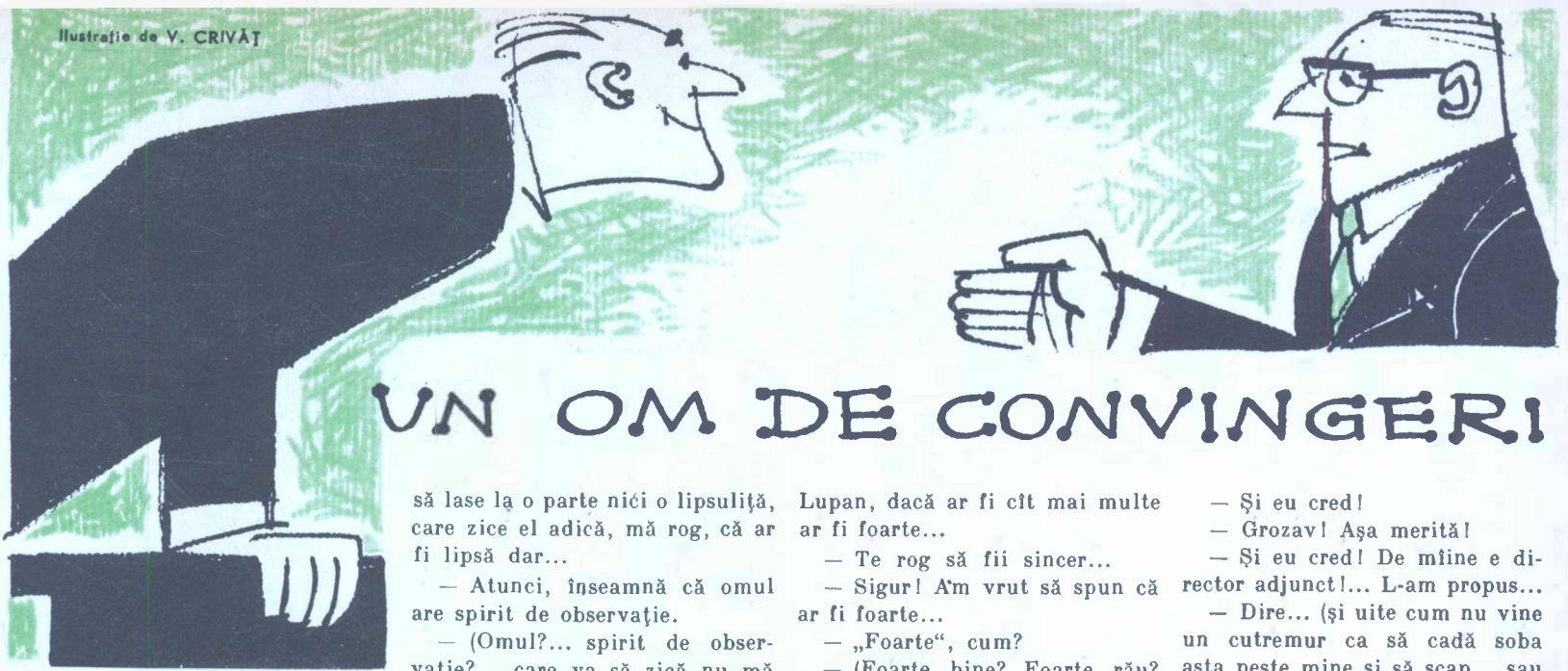
*) ȋnvățător la Școala elementară nr. 15
Galați, care obișnuiește să urechească și să
tragă elevii de păr.

Din vina mecanicului N. Niculae de la fabrica „Foresta” — Piatra Neamș,
care a părăsit nęjustificat locul de muncă ȋn timpul nopții, s-a topit un lagăr
la mașina de forșă

— De ce v-ați topit, copii dragi r.
— De dorul mamei, nea Nicule!!!

Desen de P. ȘERBAN

UN OM DE CONVINGERI

— Vă salut, tovarășe director! M-ați chemat? (De ce m-o fi chemat?)

— Da, tovarășe Trifan, vreau să discut cu dumneata o problemă importantă. Dar de ce stai în poziția de drept? Ia loc, frate!

— Da să tră... mulțumesc!

— Uite ce e. Dumneata, ca șef de serviciu, poți să-mi dai părerea cea mai autorizată asupra lui Lupan din serviciul dumitale...

— Aha! Lupan! (fii atent Trifane!)

— De ce „aha“ Lupan?

— Așaa... „aha“!

— Aha!... Ce părere ai despre el?

— Eu?... Dar ce-i cu el?

— E o chestie!

— E de bine sau... ca să știu... (o fi de rău?)

— Ce să știi?

— Mă rog... așa... (șmecher, nu spune!)

— Am auzit că deși ești șeful lui, te critică!

— (Aha e de rău! Acum ți-o plătesc, Lupane). Da, da, tovarășe director! Deși sînt șeful lui, acest Lupan este teribil de clonșos!

— Adică, vrei să spui combativ!

— Combat... (M-am ars, e de bine). Da, combativ, sigur, și e foarte bine că e combativ, eu chiar mă gîndeam să-l dau de exemplu celorlalți...

— Va să zică, dumneata n-ai impresia că el, prin comportarea lui, subminează prestigiul șefului?

— (Ce-o fi vrînd ăsta?) Cum ați spus?

— Ce, n-ai auzit?

— Ba da... cu prestigiul...

— Ei?

— (Îl minează, nu-l minează?)

Eu să vă spun drept m-am gîndit că totuși uneori...

— Ei vezi?

— (Aha, e de rău. Te-am prins, Lupane). Adică ce spun eu uneori? Totdeauna, tovarășe director, ia cuvîntul și mă subminează fără

să lase la o parte nici o lipsuliță, care zice el adică, mă rog, că ar fi lipsă dar...

— Atunci, înseamnă că omul are spirit de observație.

— (Omul?... spirit de observație?... care va să zică nu mă subminează). Da, ce-i drept, asta are, tovarășe director...

— Ar însemna deci, că e un element pozitiv în secție...

— („Element“! E de bine!) O da, e foarte pozitiv, sigur, eu chiar, v-am spus, ce-i al lui e al lui, e foarte element... asta.. foarte pozitiv!... Că în definitiv dacă față de mine e clon... adică voiam să spun combativ, e foarte bine, nu?

— Da, dar este el oare tot atît de combativ-față de el însuși cum e față de alții? Adică, nu e asta vorbărie goală și în schimb în munca lui e necorespunzător?

— (Ura! E de rău! Lupane ți-o plătesc) În ce privește munca lui asta e altă poveste!

— Ce poveste?

— Poveste!

— Adică cum?

— Să vedeți, așa, la prima vedere s-ar părea că muncește bine...

— Da, și eu am auzit...

— (Ce-o fi auzit? Că „el la prima vedere“ sau că muncește bine?) Deci spuneam că la prima vedere s-ar părea că muncește bine...

— Și ai dumneata motive să te îndoiești că un element ca el...

— („Element ca el“!) A nu! N-am nici un motiv!

— Dar spuneai că la prima vedere s-ar părea...

— Da! La prima vedere s-ar părea, dar la a doua vedere te convingi că așa e!

— Că „așa e“, ce?

— Că e așa cum s-ar părea!

— Ascultă dragă, „s-ar părea“ sau chiar muncește bine? Că eu n-am nevoie de elemente necorespunzătoare!

— (Aoleu, e de rău!) Păi, sigur că n-avem nevoie, tovarășe director! Eu dintotdeauna am spus, că elemente ca acest Lupan.

— Stai dragă, eu vorbeam de elementele necorespunzătoare...

— Cum?... Păi, da! Întotdeauna am spus că elemente ca acest

Lupan, dacă ar fi cît mai multe ar fi foarte...

— Te rog să fii sincer...

— Sigur! Am vrut să spun că ar fi foarte...

— „Foarte“, cum?

— (Foarte bine? Foarte rău? Ce vrea?) Foarte cum?

— Da! „Foarte cum“ ar fi?

— Foarte cum... spuneți dumneavoastră, tovarășe director...

— Păi, eu te-am chemat pe dumneata să-mi spui! că dumneata ai fost șeful lui!

— Am fost? De ce? M-ați scos?

— Nu pe dumneata! Pe el! Nu mai este în serviciul dumitale!

— (Uf! Deci e de rău). Bravo, bine i-ați făcut!

— Și eu cred!

— Grozav! Așa merită!

— Și eu cred! De mîine e director adjunct!... L-am propus...

— Dire... (și uite cum nu vine un cutremur ca să cadă soba asta peste mine și să scap... sau peste el...) Deci... adjunct... Ei da! Trebuie să vă felicitez pentru alegere... (Ce mă fac acum că-i spune lui Lupan!)

— Să mă feliciți? Păi, parcă spuneai altfel...

— Cum altfel? Am spus că bine ați făcut, că bravo, că așa merită! Cum altfel, care altfel? Păi dacă nu-i tovarășul Lupan director adjunct, cine să fie? Eu?

SORIN RĂȘCANU

Desen de N. CLAUDIU

— Cum să nu știu unde s-au pus parazăpezile? Aici! Doar eu răspund de ele!!!

— Fă focul cât mai mare, să nu zică lumea că nu avem activitate în cămin...

Desen de V. CRIVĂȚ

Din partea mea...

de SILVIU GEORGESCU

Ilustrații de N. CLAUDIU

— Un fotograf!... Repede un fotograf la cabinetul tehnic!... Și un pictor!... Pictorul de la gazeta de perete!... Și florii!

Tovarășul inginer Oproiu, șeful cabinetului tehnic, sare ca mingea de la un telefon la altul.

— Alo, cine? Clubul?... Unde îmi umbli, tovarășe?... Trimite-mi numaidecît pe careva de la „cine-club“. Să aducă și aparatul de filmat... și reflectorul — dar repede.

Se-ntoarce spre omul care așteaptă pe un scaun, în fața biroului:

— Te-ai învîrtit, tovarășe Doru! O să fii și filmat. Să mai zici că nu ne ocupăm de dumneavoastră, de inovatori! Ce ți-am spus?... Din partea mea ai tot sprijinul.

Inovatorul Doru Constantin, fericitul inovator, cum i s-ar mai putea spune văzîndu-l obiectul atîtor atenții, plutește într-al nouălea cer. A trecut de Ursa Mare... de Jupiter... Să mai treacă și de... prototip și gata.

O umbră de îngrijorare îi posomorăște totuși pentru o clipă fruntea. Prototipul este examenul principal — maturitatea inovației. Cînd l-ai luat și pe ăsta... Da, dar pînă să-l iei ai nevoie de o mulțime de îndrumări tehnice, de materiale anume... un colectiv de 5-6 oameni care să-ți ajute la executarea prototipului.

A sunat telefonul.

Inginerul Oproiu (la telefon): Cine? Laboratorul foto?... Faci două copii, tovarășe. Una pentru gazeta de perete și una pentru cabinetul tehnic!

Tovarășul Doru Constantin e din nou pe pămînt. Oftează. Nu-i lucru tocmă ușor prototipul ăsta... Slavă domnului că mai e și cabinetul tehnic... Și p-ormă tovarășul inginer Oproiu, cu experiența dumnealui... Taci că și-a adus aminte! O să fie nevoie de o adresă către întreprinderea...

— La ce te gîndești, tovarășe Doruleț? Îi strigă vesel inginerul Oproiu.

— Păi... la prototip, tovarășe inginer. Mi-e să nu dureze...

— Ei și? Ce dacă durează? Lasă-l să dureze... O lună, două... un an... cît o fi.

Inovatorul Doru Constantin face ochii mari. Poate n-a înțe-

les... Ce ți-e și cu amețea asta... dinaintea succeselor!...

— Zic — întărește surizător inginerul — că n-ai nici un motiv să te grăbești.

— ?!

— Principalul e să iasă lucru bun. (Celălalt numără încet pînă la zece și înapoi. Închide, deschide ochii... I se pare că inginerul se dă ușa cu birou cu tot). Ce e, tovarășe Doru? Ce s-a mai întîmplat?

— Și... sprijinul... ajutorul de care spuneați?

— A-ajutorul? Ei, bravo! Dumneata te plîngi de ajutor?!... Nu ți-am aprobat inovația? Florii, gazeta de perete... astea ce sînt?... Nu te-am filmat pentru cine-club? Te-am fotografiat...

— ...Credeam că-mi dați și...

— Asta e! Cum să nu-ți dăm? Treci poimîine pe aici să-ți dăm și dimitale o fotografie.

— ... Și prototipul?

— Păi fă-l, ce mai aștepți? Fă-l și cînd e gata... auzi, tovarășe Doru?... Tovarășe Doru!...

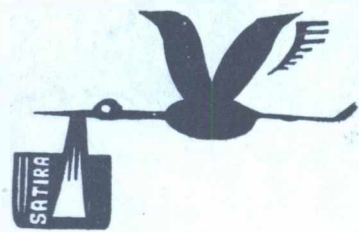
Tovarășul Doru a ajuns la ușă. A deschis-o. În urma lui, ca un ecou, ultimele îndrumări tehnice ale inginerului Oproiu care-l pe-trece:

— ... Și cînd e gata să mi-l arăți și mie să-l văd... O să te descurci dumneata... Ți-am spus: din partea mea ai tot sprijinul...

Erată: Întîmplarea e adevărată. Mi-a povestit-o deunăzi un amic. Vrînd pesemne s-o mai „ajute“ pe ici pe colo cu unele... îndrumări tehnice, a introdus din proprie inițiativă un fotograf, un pictor, flori, un operator, etc — ceea ce nu mai corespunde cu cele întîmplate. Nici numele nu sînt exacte. Astfel, pe inginerul Oproiu, șeful cabinetului, îl cheamă de fapt Gentoiu, iar inovatorul se numește nu Doru, ci Dodu — tîmplarul Constantin Dodu de la I.O.I.L. „11 Iunie“ din Craiova.

S-ar putea de asemenea ca nici așezarea și numărul telefoanelor din birou să nu fie exactă. S-ar putea.

Mai rămîne întîmplarea în sine — pățania inovatorului Constantin Dodu și prețiosul sprijin pe care l-a primit de la inginerul Gentoiu. Și acestea sînt mai mult decît exacte, din păcate.

BIOGRAFIE DE POET SATIRIC

DE RODICA T. FLOREA

Cînd am venit pe lume eu era-n concediu Dumnezeu ori luat cu treburi mai înalte de soarta mea uită, încalte, s-o treacă-n cartea blindei firi la sfînta rubrică „sosiri“, nici n-a trimis cum se trimite trei babe-n funcții de ursite să-mi sisie ușor la tîmple ce-o să devin, ce-o să se-ntîmple. Așa că drumul vieții greu mi l-am ales de capul meu.

Tăiai întîi un ram de fag să-mi fac un fluier și-un ciomag cu fluierul să cînt prin crîng, cu bîta lupii să-i alung. Și-am mers așa tot înainte prin codrul zilelor, fierbinte cînd prin poieni, cînd pe sub cetini cîntînd ca să-mi adun prieteni ori dînd cu bîta crunt în fiare ieșite-n crîng, la drumul mare.

Cînd Domnu-n rai iar a venit văzîndu-mă jos s-a crucit și-a spus privind printr-o lunetă:

— Cum naiba de-a ajuns poetă că după cite țin eu minte n-are nimic din cele sfînte?

Răspunse-un diavol din genuni:

— Mai fac și oamenii minuni și după cum i-aud eu lira asta se dete cu... satira.

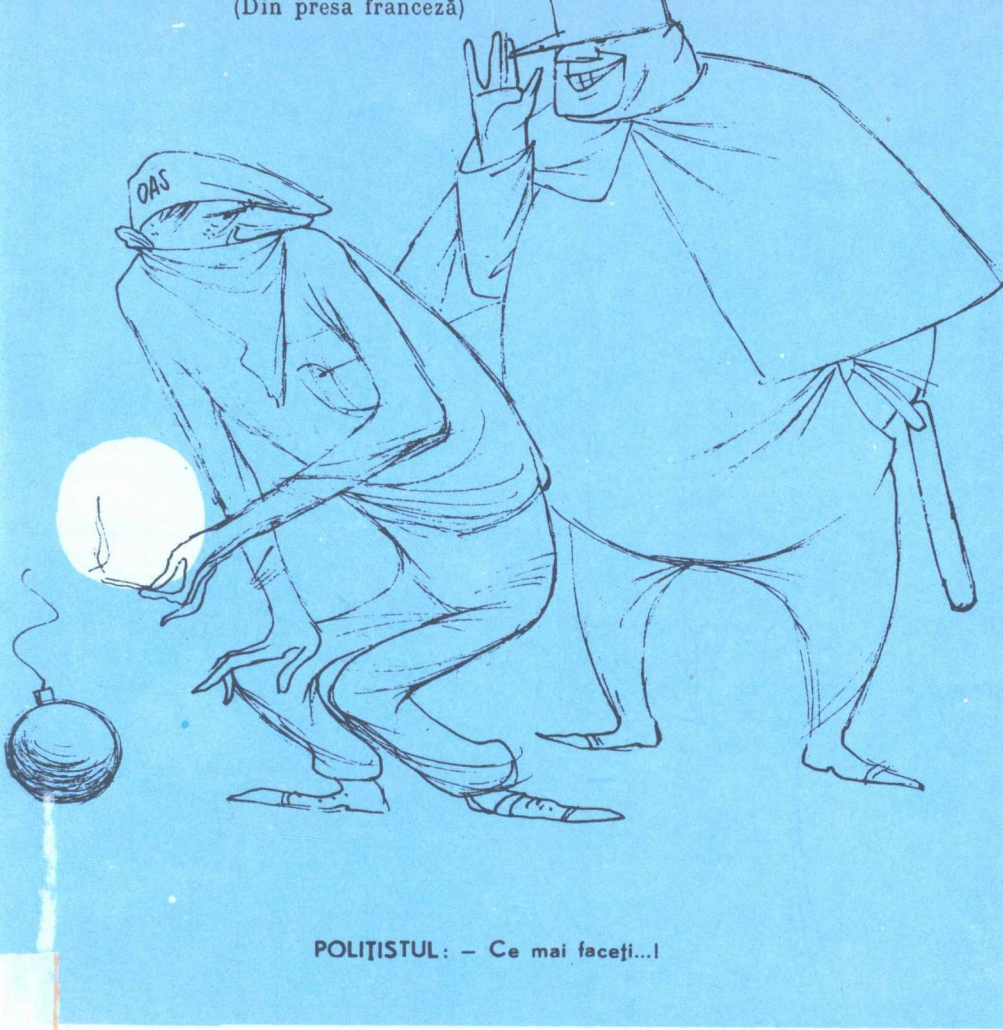
E-un fel de-albină care scriel Țipă Prea Sfîntul: — Să nu fie! O anulez imediat!

— E prea tîrziu. Cum, n-ai aflat?

I-a apărut ieri un volum și cititorii ei acum

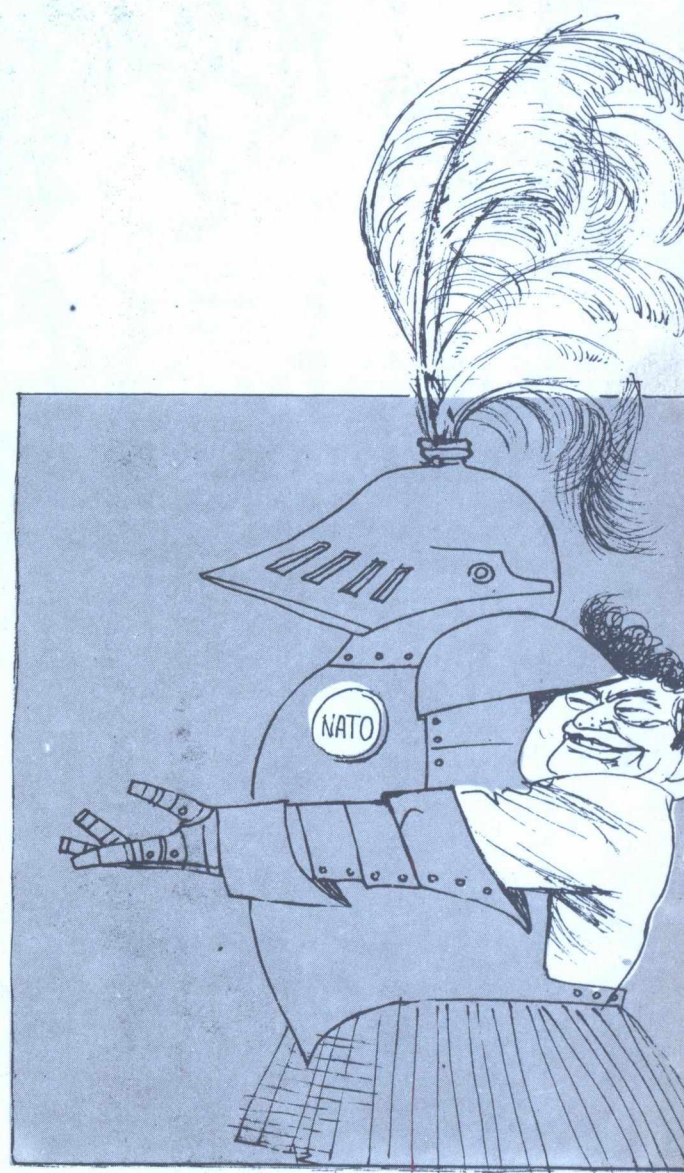
au consacrat-o scriitor.

Așa că las-o-n... plata lor!

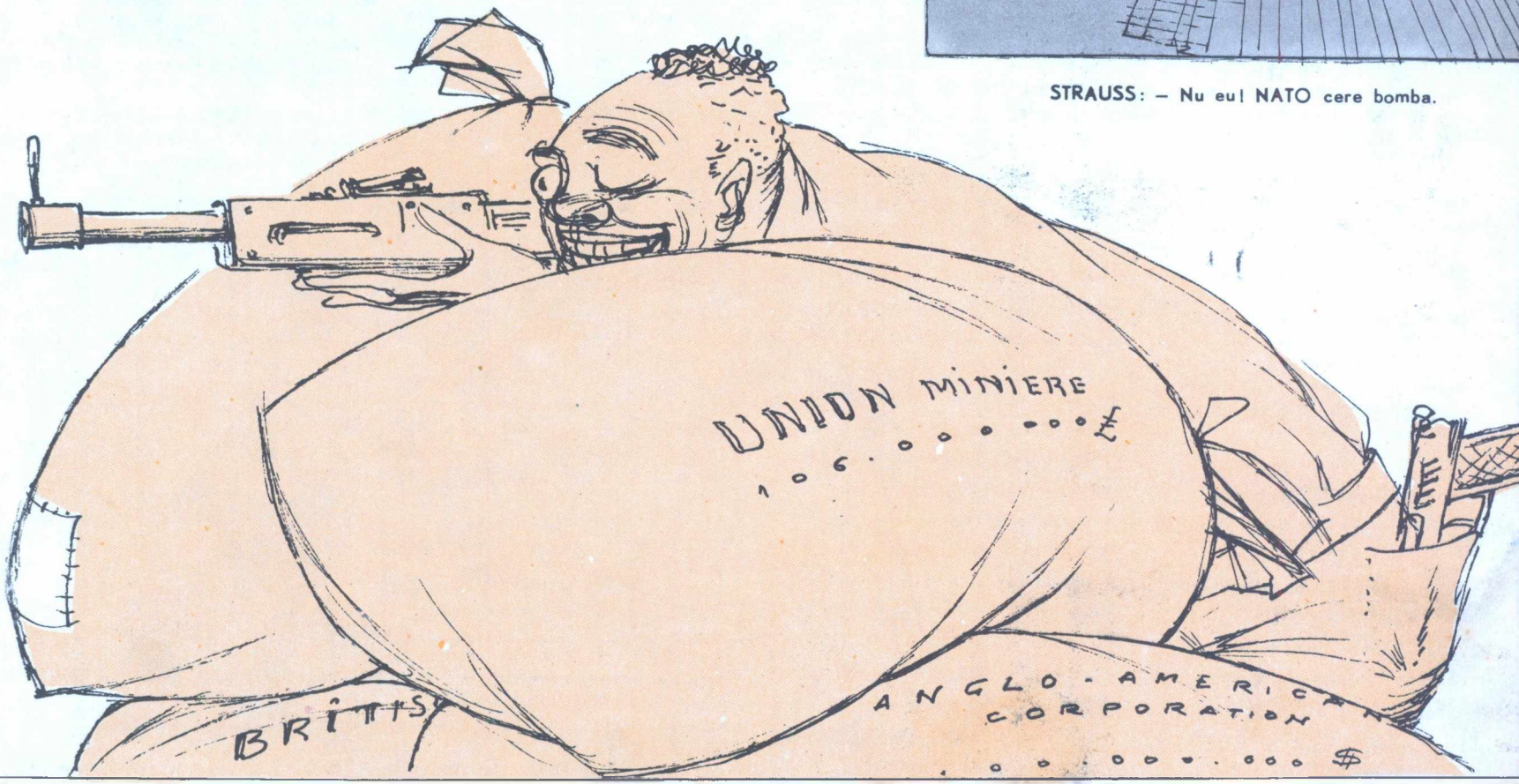

POLIȚISTUL: - Ce mai faceți...!

DESENE DE CIK DAMADIAN

STRAUSS: - Nu eu! NATO cere bomba.

CHOMBE: - Vom lupta pînă la ultimul... ban!

ÎN VĂZUTĂ

— Da, draga mea, în cinci minute sînt și eu gata!... La cine spui că mergem? A, la Angela... Serbează cinci ani de la nuntă? Și cite persoane o să fie? Treizeci? O, masă mare! Drăguță Angela că s-a gîndit la noi! Cum? De ce la mine? Ne-a chemat pe a-mîndoi, nu? Fii serioasă, dragă! Stai numai să mă rad și... ce-i aia pentru cine mă rad? Pentru mine mă rad! Cum o să merg așa cu barba asta? Dragă, dacă rămîneam acasă, mă ră-deam mîine dimineață! Că n-avea nici un rost să mă rad ca să mă culc!... Ce-i aia, dragă, că vreau să fiu frumos? Vreau să fiu ras! Merg între oameni și vreau să arăt civilizată!... Bine, mă rog, uite, merg necivilizat! Dar o cămașă albă îmi dai?... Bine, știu că tu mă placi și cu asta bleu, dar o port de trei zile! Și vreau să fiu curat, nu-i chestia că mă placi... bine, bine, e... hai că merg cu asta bleu!... Lasă că sting eu lumina... Unde vezi dragă că mă uit în oglindă? Mi-am pus pălăria!... Hai să mergem... Uite autobuzul... Așa, du-te tu în față... Ce taxatoare, dragă, ce taxatoare, unde vezi că i-am zîmbit? Te-am trimis în față ca să nu te înghesuie alții! Am întîrziat că n-avea mărunțiș și n-am făcut nici un fel de banc cu ea, pe cuvîntul meu. Ce privire, dragă, ce privire, care taxatoare, tu n-ai văzut că e taxator? Hai că am ajuns, coboară, uite, aici e scara B, etajul III, apartamentul 24! Ce-i aia, de unde știu adresa? Păi doar am mai fost împreună la Angela! Să nu mă mișc de aici, dacă am fost singur, ce-s de vină eu că tu ai uitat adresa?... Stai să sun!... Ce? Dragă mea, n-am sunat de trei ori fiindcă sînt de-ai casei și știu de cite ori se sună pentru ei, dar scrie aici, uite: pentru soții Iliescu sunați de trei ori!... Hai, uite că ne deschide...

Ilustrație de V. CRIVĂȚ

Hai dragă, stai jos că ai oboșit... Eu?... Da, am dansat și eu... Și ce? Păi, dragă, n-am ales în mod special pe aia brună! Zău, era liberă și... n-am strîns-o dragă, zău n-am strîns-o, ce naiba, nici n-o cunosc... Cine a dansat cha, cha? Eu? Habar n-am că am dansat cha-cha! Cum am făcut? Un, doi, un, doi, trei? Eu? Cine m-a învățat? Ce să-nvăț, dragă, de asta-mi arde mie să învăț cha-cha?... Bine, gata, nu mai dansez! Da, stau pe scaun lîngă tine! Hai că ne cheamă la masă... Auzi, cică să ne așezăm amestecați... Bine, nu mă amestec, uite stau aici lîngă tine... Hai, dragă, servește, că toți mîncă și noi vorbim... Ooo, grozavă salata asta de boeuf... Da dragă, ești drăguță... să iau și puțină șun... nu, tu ești cea mai frumoasă de-aici... aș vrea puțină friptu... dacă-ți spun că toate-s pocite, poți să mă crezi... o, uite sarmale... da, dragă, te iubesc, te ador, dar lasă-mă să înghit o sarmă! Bine, da, ne ridicăm că s-a terminat masa... Nu, nu mai dansez! Nici nu pot, că mor de foame... În sfîrșit, uite că se pleacă... hai și noi... nu, hai pe jos, ce mă fac că autobuzul ăsta are taxatoare? Vrei s-o luăm de la început?... Ce face? Mîine sîntem invitați la Gina? Nu, mersi, nu merg! Prefer să dorm liniștit în patul meu decît să mor de foame la masa altuia! Ce? Vin tot ăștia de azi?... Ba da, m-am distrat! Grozav! Ce, ai vorbit cu soțul Angelei? Ei, taci! Ți-a spus că Angela e geloasă și-i face viața un chin? Formidabil! Da, ai dreptate, sînt de neînțeles geloasele astea! Sigur, și eu mă mir cum au împlinit cinci ani! Ei da, sigur că eu am avut noroc!... Cine oftează, dragă?

SADI RUDEANU

Și ce-s eu de vină că Angela e azi foarte drăguță? Dar termină, dragă, ce-ți veni că s-a făcut drăguță pentru mine? S-a făcut pentru bărbat-său, că doar cu el împlinește cinci ani de căsnicie nu cu mine!... Cine-ți spune, dragă, că aș fi vrut, eu doar sînt cu tine, de ce ea cu mine sau eu cu ea, lasă-mă dragă că se uită lumea, să mă trăsnească, na, dacă i-am strîns mîna, am felicitat-o și eu... dar în ochii cui voiai să mă uit? Să vorbesc cu ea și să mă uit la șifonier? Dragă, la tine mă uit cînd vorbesc cu tine, ce vrei, cu oricine aș vorbi să mă uit la tine?... Bine, na, uite, mă uit la tine, dar să știi că a început lumea să se uite la noi... Da, e lume multă... Ce? Sînt și femei? Unde vezi tu femei? A, da, zău nici nu le-am observat... Da, sînt destul de dră... de multe... Dacă-mi plac? Dragă, dar sînt urite foc, nu le vezi ce pocite?... Care aia blondă? M-am uitat de două ori la ea? Eu? Ce să fac dacă se uită încoace, nici n-o cunosc, nu, nici nu vreau s-o cunosc, care, aia înaltă? Și aia, nu vezi ce monstru e, a adunat Angela toate pocitanile... stai, uite că te invită unul la dans... du-te dragă, du-te, zău du-te, nu face să refuzi omul... pa...

— Grozavă bibliotecă ți-ai cumpărat. Cred că ți trebuie zece ani ca s-o citești.
— Ba deloc! Am cumpărat-o... citită gata!

Desen de N. CLAUDIU

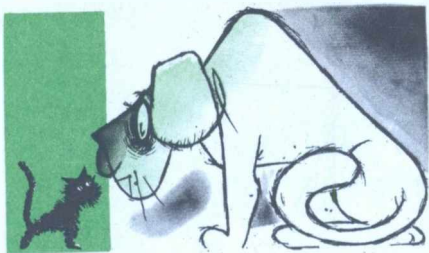

NATURALISM

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Stil ce e așa?
— Trebuie să fie casa unui servil.

*Ciinele și cu pisica
Se tot ceartă pe nimica.*

Ciinele:

— „Stai tot în casă,
„Tolănită pe mătasă!
„Iarna—cald, vara—răcoare:
„Nici mustața nu te doare!”

Iar pisica:

— „Și tu doară
„Mare brinză faci pe-afară!
„Latri nopțile la lună,
„Ziua la cine-și cășună;
„Te mai guduri, dai din coadă
„Și pierzi vremea prin ogradă!”

*Un vulpoi și-un șoarece
Rid pe-ascuns, deoarece
Ambii își făceau de cap
În coteț sau în dulap.*

I.V. SPIRIDON

Desen de Samollov(din „Krokodil”)

Militariștii americani intenționează să înjghebeze un nou bloc militar N.E.A.T.O. în care să intre Japonia, Coreea de Sud, Tailanda, Vietnamul de Sud și Filipinele.

— Cît de jerpeliți ați ajuns! Hai, îmbrăcați haina asta.

T Ă R Î T I A D A

proiect de libret pentru operetă în multe tablouri, cu diferite personaje și mai multe urmări.

TABLOUL I

Decorul înfățișează un colț din comuna Cizer din raionul Zalău.

În prim plan două vaci privesc cu melancolie o troacă goală. Una este altistă. Cealaltă e răgușită. Între ele are loc un dialog muu(t).

— Unde-s tărițele?
— Nu văd tărițele!

Orchestra atacă discret aria:
Frunză verde și-o nuia, vrem tărițe, hop ș-aș!

TABLOUL II

În acest tablou se va auzi ceea ce nu s-a auzit în primul tablou, adică corul celor 176 producători din comuna Cizer, care livrează lapte și așteaptă să sosească tărița. Aici se va cînta cu modulări în ton celebra arie:

*Vine, vine
Sperăm că vine...*

Din toate părțile corul producătorilor va fi acompaniat de

zbieretele Joianelor și Simbotinelor din sat, care-și reclamă porția de tărițe. Corul se aude distinct și puternic. De văzut însă nu se vede nimic. Nici măcar tărița.

TABLOUL III

Un colț de grajd. Aici are loc sfîșietorul duet între Joiana și stăpînul ei, care-i reproșează scăderea cantității de lapte. Joiana, privind șistarul pe jumătate gol, suspină:

*Unde sint tărițele mele
Pe care te-am dorit.*

Stăpînul caută s-o consoleze:
— Ce ne facem că nu putem respecta contractul!

*Spune, spune, spune
Dacă poți măcar de astă dată
Hai îndură-te și spune-odată
Cînd dăm cota contractată.*

După această întrebare, Joiana se închide într-o tăcere de nepătruns. Din această pricină stăpînul ei nu-i mai aude răspunsul.

Joiana se uită la el ca la o poartă nouă. Apoi începe să viseze: visează tărițe, visează lapte mult... Cînd revine la realitate, visul se transformă în coșmar. Joiana face astenie nervoasă. Veterinarul chemat în grabă îi recomandă... tărițe.

TABLOUL IV

Este identic tabloului III, decît că se petrece în altă gospodărie din Cizer.

TABLOUL V

Idem tabloului IV. Numai cadrul este diferit.

TABLOUL VI

În Cizer salutul de rigoare a devenit „S-auzim de tărițe”. De dorul lor vacile au devenit melancolice, iar unele dintre ele s-au reprofilat și-au hotărît să nu mai dea lapte pînă nu li se dă tărițe.

Cei de la Baza comercială interraională Zalău, însă, n-au luat nici o hotărîre.

TABLOUL VII

Cadru obișnuit. Toate personajele din primele șase tablouri

sînt prezente. Absentează numai tărița, iar la Baza comercială este prezent somnul. Din sforăturile celor-de aci se distinge cu efecte onomatopice o melodie:

*La anu' cu scirța, scirța,
Poate vă vom da tărița...*

Conflictul între producătorii de lapte și Bază ajunge la apogeu și rămîne acolo.

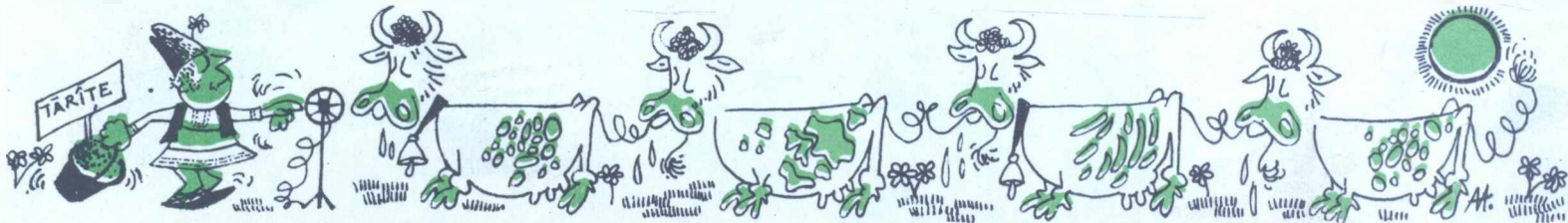
În acest timp „nepăsarea”, solistă a Bazei comerciale, face succes cu o arie învechită:

*Hai, vino mîine,
Nu mai insista,
Căci tărițe tot nu veți vedea!*

TABLOUL VIII

...și ultimul este tablou alb. În mod vădit intenționat a fost lăsat alb pentru a se putea scrie cu negru epilogul, care de fapt nu există, după cum nici tărița nu există. În schimb există Baza comercială interraională Zalău. Acest lucru însă nu se vede. Vacile în schimb au căzut în genunchi și se roagă: Vacă-se voia ta!

ION RUȘ

DIN ZONA DOLARULUI

PLÎNGEREA COLONIALISTULUI PORTUGHEZ LA O.N.U.

SALAZAR: Am fost lovit în ce aveam mai scump!...

Desen de A. POCH

Dialog american

Discuția din casa Clark trebuia să hotărască soarta micuței odrasle a familiei.

— Eu, zău, nu știu ce o să facem cu copilul! — bombănea tatăl, făcându-și tot felul de socoteli în minte.

— Ba eu știu — răspundea mama — fetița are șase anișori, așa că la toamnă o dăm la școală.

— Nu-i nici o pricopseală cu școala asta! — bombănea mai departe Mr. Clark.

— Cum, nici o pricopseală?

— Uite așa. Școala înseamnă taxe. Școala înseamnă griji. Nici o școală să ai un copil în ziua de azi. Mult mai bine e să ai un automobil.

Missis Betty a rămas perplexă. La început, după căsătorie, de multe ori Clark îi spunea că ar vrea să-i nască un băiat. Dar niciodată nu și-a exprimat dorința să-i nască un automobil.

— Un automobil — continuă mr. Clark — nu trebuie să-l duci la școală. Nu cere de mâncare, nu-i faci zestre și nu se îmbolnăvește ca să dai banii pe doctor.

— Dar, în schimb, un copil nu cere benzină, nu calcă regulile circulației, n-are pană de cauciuc, n-are... n-are...

— Ce n-are?

Aici missis Betty s-a incurcat în așa hal, că soțul a putut să tragă imediat concluzia:

— Dacă punem una peste alta, tot automobilul e mai convenabil.

— O fi, dar noi avem copil. N-ai încotro.

— Ba ai. Îl vindem.

— Cum?

— Eventual îl schimbăm. Uite, dăm un anunț la ziar: „dau copil în perfectă stare, contra automobil de ocazie“. Ei, ce zici?

— Ei, dacă zici tu, zic și eu.

... Recunoaștem, poate am exagerat. Poate că dialogul familiei Clark n-a avut loc chiar așa ca mai sus. Dar să știți că într-un fel tot a avut loc, de vreme ce într-adevăr, după cum relatează ziarul „Libération“ cetățeanul american Clark Lynn Evans din Salt Lake City s-a prezentat la un negustor de automobile, împreună cu soția sa, pentru a-i oferi fiica în vîrstă de șase anișori, în schimbul unui automobil de 4 locuri. Se pare că pînă la urmă, negustorul n-a acceptat țîrgul. De ce, nu știm. Te pomenești că nu i-a convenit. Mai știi? Poate că pentru un automobil de patru locuri trebuie cel puțin un băiat!

Ptg.

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Un record

Cetățeanul Olaf Elmquist din Malmoe (Suedia), în vîrstă de 65 ani, va serba în curînd o aniversare ciudată: se va împlini o jumătate de secol de cînd susnumitul este... student. Înselat de învățătură, d. Elmquist se înscrie la diferite facultăți, plătește diferite taxe, frecventează diferite cursuri, dar nu a reușit pînă astăzi să promoveze nici un examen. Din acest obiectiv motiv, studentul Elmquist se află încă în anul I de studii. Poate vă veți întreba de ce-l ține facultatea. Aici, vă înșelați, dragi cititori. Nu facultatea îl ține pe el. El o ține pe ea, pentru că de atîția ani îi plătește o taxă respectabilă. Și, decît niște studenți oarecare, facultatea preferă totdeauna gugumani care stau zeci de ani și varsă gologani.

Libertate de opinie cu amănuntul și cu... ridicata

Un oarecare Webster Stover, cetățean american, a avut ideea să protesteze împotriva impozitelor prea ridicate. Și ca să nu fie ridicat numai impozitele, poliția a pus frumuseț mîna și l-a ridicat și pe el. Un scurt proces și o amendă destul de... ridicată. După care s-a lecut și nu mai protestează împotriva impozitelor prea ridicate. Protestează împotriva amenzilor prea mari...

Telegraful a rămas fără... fir

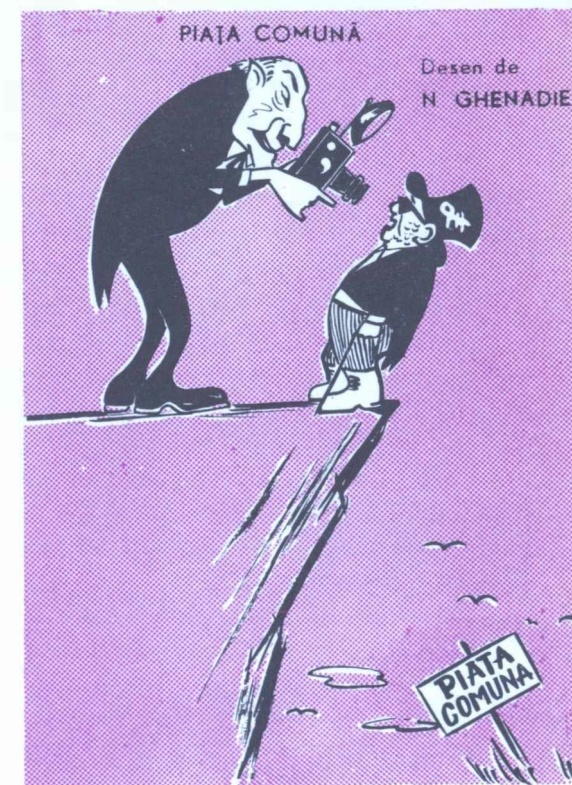
Un fapt divers: s-au furat firele telegrafice pe o porțiune de-a lungul căii ferate Lyon-Grenoble (Franța). Pe locul respectiv, s-a găsit un bilet: „nu sînt necinstit, sînt flămînd“. A doua zi, pe același loc s-a găsit un nou bilet: „nu sînt flămînd, sînt necinstit“. Nu se știe cine l-a scris pe acesta din urmă. Unii zic că un șugubăț. Alții zic că l-ar fi scris un polițist. Există și varianta că l-ar fi scris și pe acesta tot cel care a furat firele. În orice caz, e perspicace. Se relatează că poliția îl caută fără încetare. Vrea să-l angajeze...

ADENAUER: — Un pas mai înapoi, te rog!

UN ADEVĂR EVIDENT: PRIN „CAPITALISMUL POPULAR“ ORICINE POATE DEVENI CAPITALIST... DACĂ ARE BANI.

Președintele Bundes-tagului vest-german a declarat că, pentru activitatea viitoare a acestui for dorește să refacă clădirea fostului Reichstag. Numai clădirea?

Muzica ELECTROCASNICĂ

Nimeni n-a bănuțit vreodată viitorul de aur care se deschide în fața carierei muzicale a articolelor de menaj și electrocasnice. De exemplu, aspiratoarele. Ai zice că soarta lor e pecetluită să aspire în veci praful menajer din apartamente. Dar soarta lor s-a schimbat brusc în momentul inaugurării festivalului muzical Hoffnung de la Londra. „Concertul pentru aspirator și orchestră” prezentat juriului a fost un adevărat triumf. Nu mai mic a fost succesul „sonatei pentru aspirator și perie electrică de frecat parchetul.” Se zice că însași soția compozitorului a fost atât de entuziasmată, încât a declarat că niciodată nu va mai folosi aspiratorul în scopul vulgar de curățire a prafului. Cine știe, poate încearcă extinderea muzicii abstracte în domeniul menajului abstract. Nu mai rămâne decât un pas pînă la a aspira praful cu contrabasul și a freca parchetul cu saxofonul.

În scurt timp, gloria aspiratorului a început însă să trezească invidia și gelozia altor compozitori, neposori de aparate electrocasnice. Ce-i de făcut? Nu-i nimic, ultramuzica nu obligă la electrificare cu orice preț. La nevoie, și utilajul obișnuit de bucătărie e bun. Ca dovadă, s-a descurcat destul de frumușel și autorul sonatei pentru tigaie și carabină, prezentată în cadrul aceluiași festival Hoffnung.

Colonialiștii englezi recunosc că starea de înapoiere din colonii este o pată grea, pe care ei nu știu cum s-o ștergă. Cel mai potrivit ar fi s-o ștergă... englezește.

Dar meritul cel mai mare al festivalului nu-i nici al aspiratorului, nici al carabinei. Mof-turi! Chiar dacă prezentai un *concertino* pentru mașină de gătit și aragaz sau un *concerto grosso* pentru întreaga bucătărie, și dependențe, inclusiv baie, tot te puneai cu botul pe labe compozitorului, Malcolm Arnold, care a prezentat juriului o compoziție originală, intitulată „Concerto gastronomico pentru fălci și tacțmuri”. Se pare că la început nici juriul n-a priceput bine despre ce este vorba. Bine, tacțmurile ca tacțmurile, dar ce te faci cu fălcile? Ei bine, aici intervine tehnologia măiestriei muzicale a lui Malcolm. Tehnologia prevede că un timp înainte de concert întreaga orchestră trebuie să țină post negru. În ziua premierei sînt puși toți în fața unei mese încărcate și, de față cu întreaga asistență, orchestra începe să înfulece. Pe de o parte le chiorăe mațele de foame, pe de alta le trosnesc fălcile. În momentul cînd fălcile încep să trosnească, concertul se poate considera început. Bineînțeles, nu se primesc în orchestră decît persoane ale căror fălci trosnesc muzical.

Se precizează că concertul e „de tip clasic” adaptat la „specificul genului”. Cum s-a adaptat, nu știm. Probabil, concertul are patru părți: partea întâia apperitivo, partea a doua andante con ciorba, partea a treia fripturissimo și partea a patra desserto. În momentul cînd orchestra se declară sătulă, concertul se termină. Dacă se ținea seama de momentul cînd publicul era sătul de asemenea artă, poate nici nu începea.

VICTOR PIȚIGOI

ȘTIRI ULTRASCURTE • ȘTIRI ULTRASCURTE

ULTRASCURTE

Generalul vest-german Josef Kammhuber a fost recent decorat de americani. Americanii îl cunosc ca fost hitlerist, dar asta n-are importanță, zic ei, pentru că Hitler a murit de mult. Nu se precizează ce era dacă Hitler nu murea. Poate că îl decorau și pe el!

★

Guvernanții Statelor Unite trimit din nou arme, avioane și bani lui Ngo-Dinh-Diem susținînd că pentru ei Vietnamul de Sud este o adevărată fereastră a Americii spre Asia. Foarte frumos din partea lor, dacă recunosc că au aruncat astfel banii pe fereastră!

★

Din cauza crizei de locuințe, unele familii pariziene au convenit să locuiască cu schimbul: cei

care lucrează ziua, locuiesc acasă noaptea și cei care lucrează noaptea locuiesc ziua. În felul acesta, un apartament este locuit de două familii, iar locatarii se schimbă de două ori pe zi. Numai situația grea a locuințelor nu se schimbă niciodată!

★

Date oficiale arată că, de cînd s-a intensificat comerțul cu America, rezerva de aur a Japoniei a scăzut cu 25%. Însași guvernul recunoaște că aurul pleacă din tezaur peste prevederi. Peste prevederi și, mai ales, peste ocean.

★

Din cauza purtării huliganice a trupelor americane aflate în Europa, unii comandanți au anunțat că militarii care își fac de

cap, vor fi trecuți imediat în rîndul cadrelor civile. Nu se precizează cum vor fi sancționați civilii americani care își fac de cap în Europa. Probabil, vor fi militarizați disciplinar!

★

O văduvă bogată din New-York, fiind convinsă că „are draci”, a plătit fabuloasa sumă de 118.000 dolari unei oarecare V. Adams, de profesie vrăjitoare, ca să „gonească dracii din ea și să-i trimită în găinile din coteț”. De remarcat că asemenea sumă ar fi suficientă pentru a utila o întreagă policlinică, care ar fi în stare să vindece mulți bolnavi adevărați. Și poate ar fi în stare să gonească gratis gîrgăunii din asemenea capete îndrăcite din „lumea bună”

Planuri... Planuri... Planuri ale diplomației S.U.A.

DE LA BISTRIȚA CITIRE

*Afonie
profilată*

*Cum a fost, cum s-a făcut,
Că, ieșind din institut,
Au venit în teatru
Patru
Absolvenți din cei mai buni,
Puși pe treabă și minuni!
Regizorul i-a privit
I-a ncercat,
I-a cîntărit
Și e-un aer competent
I-a distribuit urgent:
— Uite, ăstuia mai mic
Îi dau rolul de bunic.
Ăstuia mai arătos
Rolul de băiat frumos.
Ăsta-nalt și mai uscat
E perfect ca birocrat
Iar acela cu chelie
Musai cărturar să fie!*

*Și de-atunci, în orice piesă,
Merge sigur la adresă
Fără să se mai gindească
Că „bunicul”
(Ăla micul!)
Ar vrea și el să iubească
Sau că tinărul „frumos”
Vrea și-un rol de uricios,
C-ăla-nalt și costeliv
Poate fi și „pozitiv”
După cum și cărturarul
Poate face pe zidarul.*

*Cînd pe stradă ori la teatru
Vine vorba de cei patru
Maistrul zice încîntat:
P-ăștia eu i-am profilat!*

*E convins, vedeți drăcie,
C-asta-nseamnă actorie
Iar isprava lui... regie!*

*Păi, de este-ătit de greu
Mă fac regizor și eu!*

STELIAN FILIP

Am o rețea de neamuri foarte întinsă. Nu există în țară oraș de importanță republicană sau regională, în care să nu se afle, dacă nu un frate sau vreo soră cel puțin un văr de gradul patru sau vreo altă rudă de ultimul grad. Așa că la mine acasă, în București, poți găsi oricînd harta regiunilor țării, exemplificată prin bogățiile respective: vin de Cotnari, aduș de mătușa din Hirlău, apă de Borsec adușă de cumnatul din Toplița, pepeni de Arad, aduși de soacră-mea din Arad, salam de Sibiu, adus de cumnata din Suceava pe care o vizitase soră-sa din Lugoj, căsă-

sparse atmosfera plăcută, creată de rața pe varză.

— Plata la radio! anunță factorul poștal.

Îi spun factorului să încaseze întîi la vecin și în răstimp îi pregătesc banii. Trec îndărăt la rață.

— Cum adică plata la radio? face cumnatul. Aici în București abonamentul îl plătește abonatul?

— Dar cine să-l plătească? Mama abonatului?

— Factorul.

— Factorul își plătește abonamentul lui.

— Măi, dar înapoiți stînteți, rîde Dominici. Voi nu știți? Dacă

Ilustrație de V. CRIVAI

torită cu unul din Sibiu, care fusese de curînd la București, unde a găsit un salam de Sibiu să-ți lingi degetele.

Săptămîna trecută mi-a picat în vizită cumnatul meu Dominici Traian, contabil la O.C.L. din Bistrița. ăsta a venit cu mîna goală:

— Ce să-ți aduc, mă? Un pahar cu Bistrița? O plută? Nu ți-am adus nimic.

Ce te miri? Dacă stăruiam, ăsta era în stare să mă bage în niște dispoziții și hotărîri că trebuia să-i dau eu ceva. Cumnatul ăsta, mi-a făcut în schimb un mare serviciu. Să vedeți cum. Stăteam la masă, cînd deodată soneria

nu plătește abonatul, plătește factorul.

— Ce vorbești?

— Te cred. Măcar atîta avantaj să avem și noi de pe urma factorilor. Ce alte bucurii ne aduc ei? Nimic. Cînd ți-e somnul mai drag, te trezesc să-ți înmîneze o scrisoare, cînd vorbești la telefon te-nterup să-ți transmită o telegramă!

— Adevărat, mă?

— Da. Concret: Eu am refuzat să plătesc și în locul meu a plătit factorul Iura Vasile. Că doar factorii trebuie să aibă grijă ca abonamentele să fie achitate la zi. Și ca abonamentul meu să fie plătit la zi a plătit el.

În definitiv nu primim toți salarii de la stat? Așa că statului îi e indiferent din al cui salariu se plătesc abonamentele. Tot banii statului sînt... E clar?

— Mă, nu e clar, dar e grozav. Un lucru nu pricep. Ce salarii or fi avînd factorii de le convine să plătească toate abonamentele din oraș?...
În acest moment soneria ne întrerupe firul discuției. Plata la lumină.

— Cumnate, spune-mi, sistemul ăsta merge și la lumină?

— Nu știu, dar în mod normal așa ar trebui. Adică, de ce factorii să fie avantajați?

Mă întorc către cel cu lumina:

— Tovarășe, nu plătesc!

— Aveți 20 de kilowați, face el.

— Ai, nu aveți!... Plătește. Și dacă te porți frumos, luna viitoare o să plătești 80.

— Eu să plătesc? De ce?

— Hai, n-o face pe prostul!...

Eu nu plătesc, eu consum... Scoate banii, fă-mi chitanța și vreau și-un bacșiș.

Se dă el cîțiva pași îndărăt, deschide încet ușa și se bilbfie:

— Nu vă supărați, aici e casă particulară, nu? Sau am nimerit cumva la o instituție de stat unde să umblă în halate albe?

Reapare factorul poștal:

— Am venit!

— Știu, ai un venit serios. Să-ți fie rușine! Om bătrîn și umbli cu coțcării... Bași mîna în buzunarele cetățenilor! Profiți că am radio și-mi iei bani pentru abonament!

— Da!

— Va să zică recunoști!... Am aparatul de trei ani. Dacă pînă mîine nu-mi plătești cei 360 de lei, te dau în judecată! Ce, Bistrița nu se află tot în România?

— Ba da!

— Păi atunci? Înseamnă că ști!

— Știu, tovarășe. Doar la Geografie am fost cel mai bun din clasă. Răspundeam primul.

Ca să-l conving că nu mint, cer telefonic oficiul poștal din Bistrița îl chem pe diriginte și acesta îmi confirmă:

— Da, Traian Dominici n-a plătit abonamentul, și l-a plătit în schimb factorul poștal.

— Ai auzit? îl zgîlții eu pe șnapanul meu. Scoate banii, fă-ți autocritica și chitanța pentru abonamentul meu.

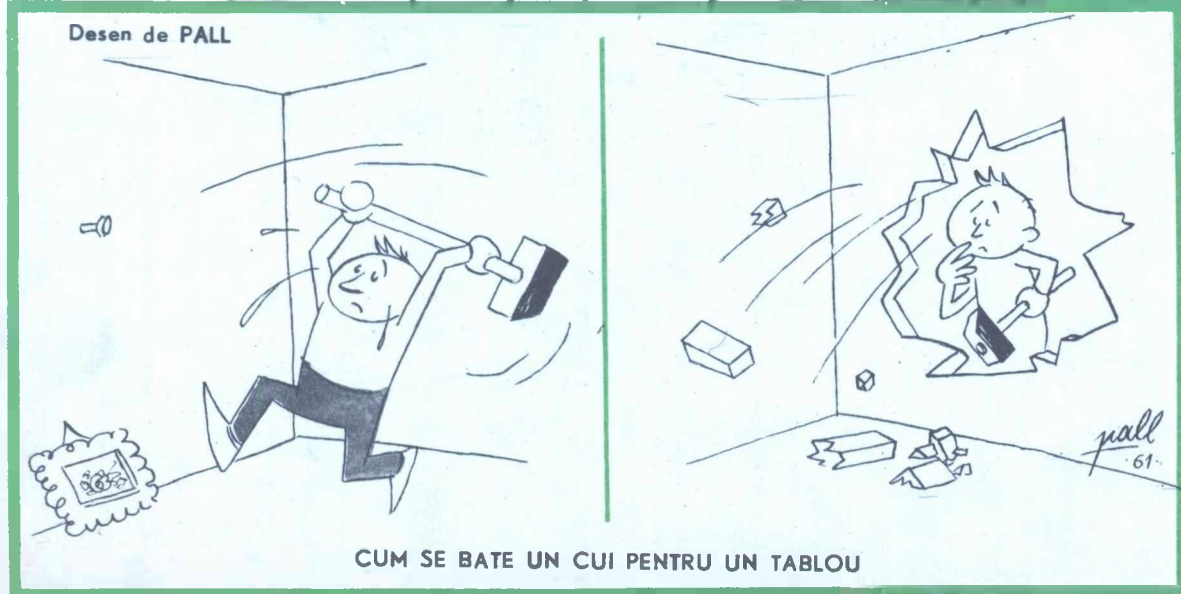
— Nu există! se ține el tare.

Pînă la urmă factorul a plecat cu abonamentul plătit de mine, deoarece cazul cu factorul Iura Vasile e unic, ca să zic așa, un fenomen bistrițean. Cumnatul s-a mutat la hotel...

Zicea că stă două zile și apoi încasează de la administrația hotelului contravaloarea 'came-rei... Lui i-a intrat în cap...

I. A.

Desen dedicat lui Nedelcu Stoica de la secția montaj a Uzinei „1 Mai” — Ploiești, care a degradat cu lovituri de baros pana de fizare și discul de fontă de la un troliu de foraj

CUM SE BATE UN CUI PENTRU UN TABLOU

„...atunci Hassan se urcă pe covor și zbură cu el deasupra orașului pînă la locuința iubitei sale Medine...”

— Mă, da' nepriceput mai era și ăsta! zice tractoristul Pavel Belce de la S.M.T. Dej, cînd termină de citit minunata istorioară din „O mie și una de nopți”. Auzi ce lipsă de prevedere, să te urci pe un covor! Dacă era urzeala mai slabă și cădea în virful unui minaret nu i-ar fi trebuit apoi reparații capitale? Da' eu cred — adăugă el zîmbind — că asta-i o exagerare orientală și că Hassan s-a dus de fapt cu tractorul, da' zicea de gura lumii că-i covor, ca să-i ducă cu preșu' p-ăia de la S.M.T. Bagdad!...

Belce se uită la tractor și inima începe să-i palpite de emoție. Îi palpită deoarece, deși e repartizat pe un tractor „Universal”, inima lui e repartizată tocmai la Zalha. Și de la G.A.C. Cireșoia unde lucra cu „Universalul” pînă la Zalha e cale de 55 de kilometri — sau mai pe scurt 55.000 de metri. De 55.000 de ori pe secundă îi bate inima lui Belce și nu știe ce să facă. Hassan din poveste avusese la îndemînă, hai să admitem, un covor fermecat. Dar el? El are la îndemînă tractorul. Atunci la ce să-și mai bată capul cu covorul, cînd are la îndemînă tractorul? E drept că pentru covor nu i-ar mai fi trebuit carburanți și lubrifianți, dar pentru asta nu trebuie să aibă grijă el, căci avusese S.M.T.-ul...

Nu știm cine a duduie mai tare pe parcursul celor 55 de kilometri: tractorul, sau inima lui Pavel Belce? Cert e că, după parcurgerea celor 55 de kilometri, sau mai pe scurt 55.000 de metri, tractoristul a intrat triumfător în Zalha — cum pe vremuri Radames la Memphis. La apariția namilei cu motorul incins de drum, cîndurile de gîște fugeau speriate care încotro.

Dar nu asta are importanță. Importanța abia acum începe:

În prisma unei case frumos văruite, a apărut o ființă.

— Pavele! a exclamat ea mai să leșine de emoție. Cu tractorul după tine?

— Dacă n-am avut covor?

— Ce covor?

— Covor cu care să zbor!

— Lasă glumele cu zborul, că mai poți zbura de-acolo! Și de ce zici că veniși?

— Păi... am vrut să știu cum te mai simți!

— Ei!... a rîs dojenitor persoana. Eu mă simt cum mă simt, da' nu știu cum ai să te simți tu cînd o simți conducerea stațiunii năzdrăvănia cu tractorul pe care l-ai confundat cu-n covor...

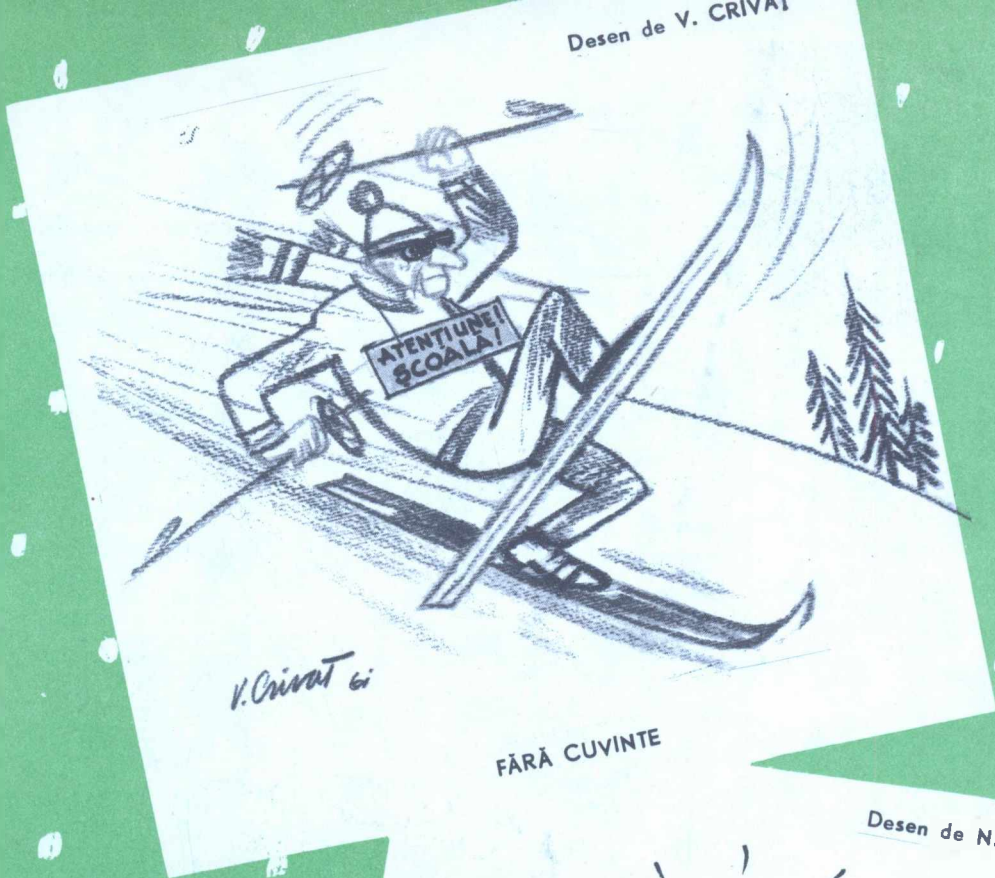
Drept e că Belce nu s-a simțit tocmai bine cînd conducerea S.M.T.-ului Dej l-a sancționat, imputîndu-i orele pierdute cu deplasarea tractorului și consumul carburanților.

De fapt totul se datorează măr-cii tractorului! Asta l-a determinat pe Belce să plece cu tractorul la Zalha. A văzut omul că-i zice „Universal” și a crezut că-l poate folosi la orice.

Chestie de interpretare!...

VALERIU FILIMON

Desen de V. CRIVAT

V. Crivat

FĂRĂ CUVINTE

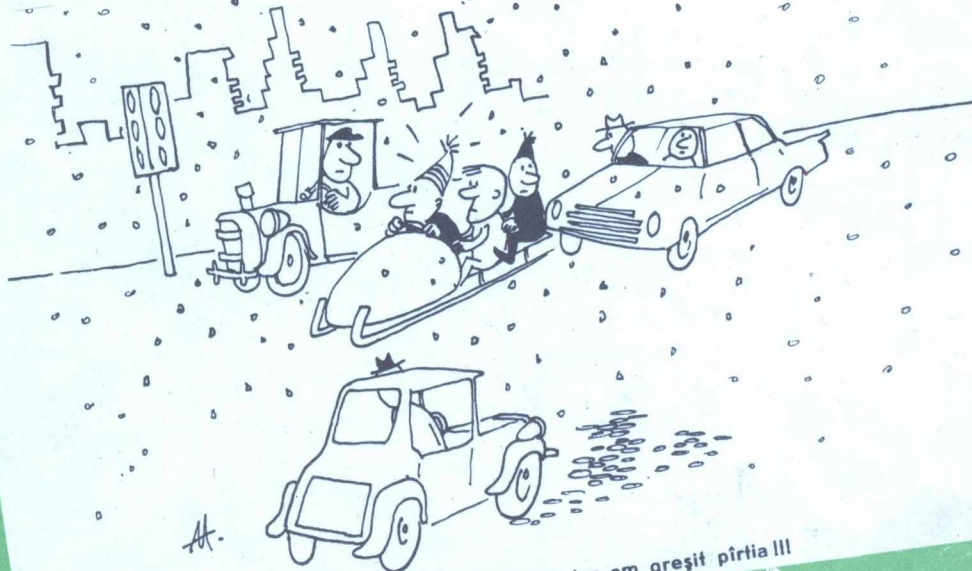
Desen de N. ARION

N. ARION

PESIMISTUL...

Desen de ADRIAN ANDRONIC

— Gică, mi se pare că iar am greșit pîrtia!!!

MIC DICȚIONAR PE TEME DE SPECTACOLE

FILME:

- Omul cu pantaloni scurți:* unul care și-a dat pantalonii la curățătorie chimică.
- Încotro...* un fotbalist din categoria A execută un penalti.
- Steaua tăcerii:* studenta Tumpy s-a prezentat la examen.
- Confidentul doamnelor:* telefonul.
- Pe jos, spre rai:* motocicliști, respectați viteza legală!
- Fii atentă, bunicețo!* Gigel are temă de control la aritmetică.
- Fiul rătăcitor:* tânăr inginer-agronom caută post în București.

TEATRU — OPERETE:

- Băieții veseli:* directorul în concediu.
- În noaptea asta nu doarme nimeni:* locatara de la etajul V își serbează onomastica.
- Mi se pare romantic:* liftul funcționează.
- Un milion pentru un suris:* risipă condamabilă.
- Omul care aduce ploaie:* șoferul unei cisterne de-a I.S.B.ului.
- Zarvă între fete:* Guban a lansat un nou model de toc cui.
- Vinzătorul de păsări:* Ilie de la Aprozar.

RADU RĂDULESCU

— Priviți! Iar l-am găsit pe Popescu dezlegând cuvinte încrucișate...

N

E

P

O

T

R

I

V

I

R

E

Costică, ieri, m-a întrebat uimit:
— De-un an de zile, proaspăt însurat,
De Lili-așa ușor te-ai despărțit?
Aș vrea să știu de ce ai divorțat?

Amicii curioși nu-mi sînt pe plac!
Ce-or fi avînd cu mine și nevasta?
De-aceea, i-am răspuns nișel posac:
— Să știi că nu ne-am potrivit și basta!

Apoi, (mă știți că nu-s de felu-mi rău)
N-am vrut să creadă că-s un birfitor
Și i-am sintetizat tot of-ul meu:
— Lili s-a comportat îngrozitor!

În toamnă, s-a înscris la Institut
Zicînd că nu vrea să rămîie „coastă”
A lui Adam acela din trecut,
Prin titlul onorific de „nevastă”!

Serviciu, cursuri, toată ziua-n șir,
Aproape că nu-i mai vedeam nici fașa.
Acasă o priveam ca musafir
Căci, de la cinci pleca să facă piața!

Pe urmă se pornea la aragaz,
Cu gesturi de savantă să gătească,
Trezindu-mă din somn, fără obraz.
Tertipuri, viclenie femeiască!

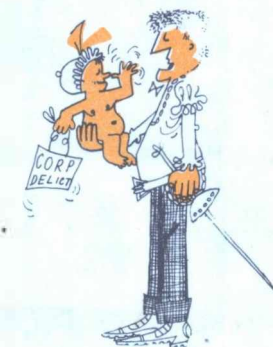
Și seara după zece, cînd sosea,
Știi, nu vroia să vină mai devreme,
Din somnul meu cel dulce mă trezea
Chiar cînd visam că taie-n curte lemne!

Deși ea e femeie, eu bărbat
Și mai posed, așa cum știi, prestață;
M-a pus chiar într-o zi la măturat.
Dă-ți seama dragul meu, ce cutezanță!

De dragul ei, nici nu m-am angajat,
Să nu fim amîndoi în cîmpul muncii.
Însă acum, de cînd am divorțat
Mă simt la fel de liber cum sînt pruncii.

La o-ntreprindere sînt funcționar
Și pot să-mi duc viața cum îmi place,
Chiar dacă gulerul mi-i cam murdar.
Așa e la burlaci și n-am ce-i face!

SERGIU SCÎNTEIE

A fi

coatele de birou și îl fixă cu priviri nimicitoare:

— Motivul? Alocația pentru copii se dă, așa cum o arată și numele, numai celui care are venitul legal și care are copii. N-ai copii, se impută! Clar? Nu iei bani. Limpede? Nu ai copii, îi dai înapoi. Ce? Dumeștea vrei să huzurești pe spinarea unor minori inexistenți?...

— Tovarășe dragă, dar eu am un venit legal. Și jur că am și copil.

— Copil? Conform căruia H.C.M.?... Conform cărei dispoziții? sări ca fript tovarășul de la birou.

— Conform dispoziției mele și a soției!...

— Nu-i legal!... Dispozițiile dumneavoastră nu reprezintă nimic pentru mine. Sînt dispoziții ale unor persoane particulare!

— Ei, acum dacă s-a întîmplat, s-a întîmplat.

— Nu s-a întîmplat nimic! Dumneavoastră nu aveți copii! Am adresă scrisă!...

Învățătorul Marinescu deschide ușa biroului și-i face semn soției să intre. Alături copilul. Se adresează cerberului:

— Poftim, familia mea. Eu, soția și alocația!...

Cerberul întinde gîtul. Furia îi scoate în relief vinișoarele de pe gît. Se răstește la învățător: — Acesta nu e copilul dumneavoastră!

— Tovarășe, sare soția, te rog! Eu sînt femeie cinstită!

Arătînd enervat înspre copil, cerberul tună:

Funcționarul își propti vîrtos

Desen de I. DAVIDESCU

DILEMA

- Mi-a spus să-l termin.
Dar pe care din ele?!!!

FALS TRATAT DE SFATURI PRACTICE

Dacă vrei să fii bine văzut de șeful de serviciu, după părerea lui I. Servilescu:

...Renunță la formula: „Să trăiți!” El și-o dorește cu mai multă înfocare decât tine.

...Potrivește-ți ceasornicul după al lui. Important este să nu întârzie și să nu pleci mai de vreme de la lucru. Dacă el întârzie, sau pleacă mai de vreme, nu te băga.

...Află-i pasiunile și preferințele. Dacă se îmbracă în gri, pune-ți și tu un costum asemănător. Dacă n-ai, cumpără-ți. Dacă n-ai bani, cere de la nevastă. Dacă n-ai nici bani, nici nevastă, ce vrei să-ți faci? ...Nu-l invita niciodată la zilele tale de

aniversare. Așteaptă să te invite el la ale lui. Dacă nu te-a invitat nici în anul când ai ieșit la pensie, nu mai e nici o nădejde.

...Dacă suferă de ficat, obișnuiește-te și tu cu iaurtul. Dacă tușește, ia și tu aspirină. Dar dacă își rupe vreun picior cu motocicletă, fii serios.

...Învăță ultimele anecdote. Dar nu le povestești. Lasă-l pe el să le povestească. E bine doar să știi să rizi la vreme. Dacă te îndeamnă să spui și tu una, ferește-te. Poate povestești prost și îi strici tot cheful.

...Dacă te sancționează pe nedrept și tu taci, treaba ta.

MIRCEA ENESCU

Sau a nu fi...

— Evacuați din birou corpul!

— Și cum rămâne cu alocația? Rămâne cu copilul?

— Copilul? Vă privește! Îl i înapoi. Eu am dovadă că nu există! Să nu-mi ați mie cu fantome.

— Învățătorul Marinescu luă în corpul delict care începuse îngă:

— Tăticule, nenea ăla e bau-

— Mai rău. Bau-bau există i în povești...

— Însă acasă, a făcut contesta- termen de 30 zile, așa prevede legea, cerind sfa- popular să-i scuze greșeala avea un copil, s-o ia ca un nerecuperabil, și să anuleze țarea, cu atât mai mult cu venitul e cel legal.

— Drept răspuns, sfatul a trimis o altă adresă în care cere e rețină urgent suma impu- tată, întrucât s-a constatat că e dreptul la alocație. În- e omul să intre la idei. ori, în toitul nopții, nevas- îl surprindea deasupra pă- iui, bolmojind shakespeare- întrebare: „a fi sau a nu fi”...

— De altfel îl bătea serios gândul divorțului. De zece ori pe zi i chinuitoare incertitudine:

— Măi nevastă, al cui e co- pilul?

— Al tău, ce, ești nebun? chii tăi. Nasul tău.

— Dar nările?... Dar aloca-

— Te potrivești unui birocrat?

— Birocrat, birocrat, dar e o vorbă: „nu știe bărbatul ce știe sfatul”. Uite ce, nevastă, dacă ăla nu-mi dă alocația, înseamnă că nu-i copilul meu, și dacă nu-i al meu...

— Cum nu-i al tău? Dar al cui e?

— Asta tu știi! Dacă nu-mi dă alocația, divorțez. Înțelegi? Divorțez și-ți dau pensie alimentară. O să mă coste mai mult, dar o să fiu cu sufletul împăcat! Ah!... Și cit am crezut în tine!...

— După o săptămână au plecat din nou la sfat. De data aceasta i-a luat altul în primire:

— Tovarășe, eu sînt învățăto- rul Marinescu Ioan, ăla cu cop- pilul.

— ăla fără copil.

— Cu!

— Fără! Nu ne învăța dume- neata pe noi.

— Dar are și act de naștere...

— Se anulează, ca nefondat, Puștiule, al cui ești tu?

— Al lui mămica și al lui tăticu.

— Fir-ar să fie, mic dar șme- cher!... Vorbește la general. Cred și eu că-i al lui mămica și al lui tăticu, dar a evitat să spună clar: al lui mămica Marinescu, născută cutare și cutare, și al lui tăticu Marinescu Ioan, născut în anul cutare și cutare... Se impută!...

— Tovarășe dragă, e o gre- șeală. Așa cum am arătat și în contestație. Mă confundăți cu Marinescu Ioan, din aceeași co-

mună, colectivist, care într-ade- văr nu are copii!...

— Să aibă! Dacă pină miine nu are cel puțin un copil, îl dau în judecată pentru sabotaj! Pentru inducere în eroare.

— Dar eu am copil. Iată-l.

— Să-l aduceți în scris. Pe el nu pot să-l bag la dosar. Unde să-i pun numărul de înre- gistrare? Hai? Cum? Unde?... Nu vă e rușine?...

— Au luat din nou fantoma în brațe și au plecat. Alte cereri, alte dovezi, alte contestații la comisia de litigii a sfatului popular.

* * *

Comisia de litigii a dat câștig de cauză micuțului „procesoman” și a dat decizia în acest sens.

— Vă închipuiți cumva că în urma acestei decizii copilul a fost „rezolvat” și imputarea anu- lată? Aș!... Pînă una alta, învă- țătorului i s-au reținut din salariu 300 de lei, iar adresa trimisă redacției de către Sfatul popular Hunedoara se încheie astfel: „în situația în care se află susnu- mitul, trebuie să mai aștepte dacă hotărîrea comisiei de litigii rămîne definitivă” etc...
— Cu alte cuvinte, comisia de litigii a constatat că învățătorul are copil, că acest copil îi apar- ține... dar nu definitiv.

I. AVIAN

Epigrame și epitafuri

de VASILE HUȚU

Taurul despre toreador

*După ce m-a hărțuit
De-am turbat și-am amețit
L-am ucis pe-acest erou
Doar sînt taur, nu sînt bou.*

Un student codaș

*În vacanță, cu plăcinte
S-a ndopat cit a putut
Ca să nu se mai prezinte
Iarăși slab la Institut.*

Unui Don Juan

*Îmi spunea ieri un ghiduș:
— M-am purtat frumos cu Veta,
Cum se cade, cu mînuși,
Să nu-mi vadă verigheta.*

Unui frizer

*Constatat-am adevărul:
Cînd nu are ce să radă
Vrea să-mi taie mie părul
Din... livadă.*

Epitaf unui bețiv

*Orîșicare dispărut
Se prefăce-ncet în Iul
Numai Iancu-ncet, încet
Se prefăce în... oșet.*

Epitaful meu

*Corpul și cu scindurile
Zac sub piatră — nu-i nimica —
Sufletul și gîndurile
În sertare lu... URZICA.*

Epitaf unui rușinos

*Doar odată-a pronunțat
Cum nu trebuie-un cuvînt
Și-ntr-o clipă a intrat
De rușine în pămînt.*

Epitaf unui scamator

*O fi plecat dintre cei vii
Sau face iar scamatorii?*

Desen de AVRAM ANTON

(scurtă scenetă termometrică)

Decor: Sala de așteptare a circumscripției sanitare nr. 1 din Salonta. Ușă în față, ușă în dreapta, ușă în stânga, uși la mijloc, pe care intră și ies cetățeni și personal medical.

Aglomeratie, animație. Temperatura variabilă de la om la om.

Personaje: O soră, un cetățean, o voce, un țaran, un nepot, bărbați, femei, copii, bătrâni, veterani, femei cu copii în brațe.

SCENA I

Sora: Cine-i la rînd, tovarăși?

O voce: Eu!

O femeie: Ba eu!

Corul restului personajelor: Ba eu, ba eu... etc. (rumoare)

Sora: Dacă nu păstrați disciplina, nu vă pun termometrul.

Un copil: Piu-ntii!

Un bărbat: Taci cu tata, puiule, și lasă pe nenea înaintea, că are barbă albă.

Un bătrîn arzăgós și cam surd: Și dacă am barbă, ce, mi-a crescut la ușa dumitale? Mi-a crescut la ușa cabinetului de cînd aștept să-mi ia temperatura. Dumneata te jucai cu lopățica cînd am venit eu aici.

O voce: Ce-i azi? Luni? Nu prea mai am timp să aștept. Vineri am treabă la Beiuș.

Un țaran: Numai de nu s-ar sparge pînă-mi vine rîndul!

Alt copil: Mămico, și dacă se sparge îi curge mercurul pe nas?

O femeie (mama copilului): Da, puișor, curge, dar nu pe nas; pe masă, pe podea sau pe ce apucă să se spargă.

Același alt copil: Atunci de ce nu se sparge? Același femeie (mama a aceluiși copil): Nu cobî, maică! Ce, vrei să nu ne mai ia temperatura tocmai acum, după ce stăm aici de cînd s-a spart vechiul termometru?

Un bătrîn (mult mai bătrîn ca primul): Da, da, îmi aduc aminte... între timp am luat și glutacid... era prin... stai să mai iau o pastilă. Ehei, pe atunci avea spitalul în magazie 67 de termometre așa că a putut da circumscripției unul. Acum însă... ferească sfîntul să se spargă.

Același copil (de data asta din brațele femeii al cărei copil este): De ce, bunicule?

Același bătrîn (mai bătrîn ca primul bătrîn): Pentru că acum, dacă se sparge, ne-am ars. Nu mai sînt în stoc decît 66 de termometre și celor de la spital le e teamă să nu se spargă.

Același copil (din brațele femeii cu un copil în brațe): Și dacă se sparg le curge mercurul pe nas? Vai, ce caraghios! (bate din palme și cîntă) Vai, ce caraghios, vai ce veselie, cînd termometrul stă în magazie...

SCENA II, SCENA III, ETC...

Dialogul continuă atîta timp cît spitalul din Salonta va continua să fiină sub cheie cele 66 de termometre, iar circumscripția sanitară va continua să nu aibă decît unul singur.

CORTINA

(se lasă foarte îngrijorată simțind cum i se urcă temperatura la peste 37 cu 8. Spitalul are 66 cu 1, dar nefiind vorba de grade ci de termometre, asta nu-l îngrijorează)

G. PETCULESCU

Desen de C. FLORIAN

ULTRAPOLITICOȘII

Să v-o spun P-AIA CU GHEAȚA...

— Suiță în șapte timpi și un sfert —

TIMPUL UNU

Într-o bună dimineață, Întreprinderea economică „23 August” din Piatra Neamț a ajuns la concluzia că construirea unei fabrici de gheață ar rezolva problema aprovizionării orașului cu... frig sub formă de blocuri. Zis și făcut. S-a luat legătura cu proiectantul, pe nume D.S.A.P.C., de felul său din Bacău.

— Vrem să avem în Piatra o fabrică de gheață!

— Perfect! Vă facem un proiect și-o să aveți o fabrică de gheață cum n-a fost alta în Piatra.

— Păi, nici n-a fost!...

— Atunci cum n-o să fie alta. Și acum lăsați-ne liniștiți să începem proiectul. Căci știți cum sînt proiectele. O singură linie în plus înseamnă un zid în plus, și o singură pată de tuș înseamnă o fereastră în minus. Trebuie atenție mare.

— Sigur, n-am vrea s-avem discuții!

— De ce? Din discuții se face lumină.

— Lumină avem! Gheață ne trebuie!

TIMPUL DOI, TREI, PATRU, CINCI
ȘI POATE ȘI ȘASE

(Are loc după ce proiectul a fost predat beneficiarului și mai ales după ce acesta l-a dat Întreprinderii 4 construcții din Piatra Neamț.)

— Alo! D.S.A.P.C. Bacău? La telefon Întreprinderea economică „23 August” din Piatra.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Constructorii trebuie să spargă plafonul! N-are loc macaraua transportoare de gheață.

— Dar proiectul a prevăzut spațiu pentru macara!

— A prevăzut, dar nu destul.

— Atunci ce faceți atîta gălăgie? Spargeți plafonul liniștiți.

— Treaba asta ne costă în plus 7.000 de lei.

— Doar atît? Destul de convenabil pentru o gaură în plafon!

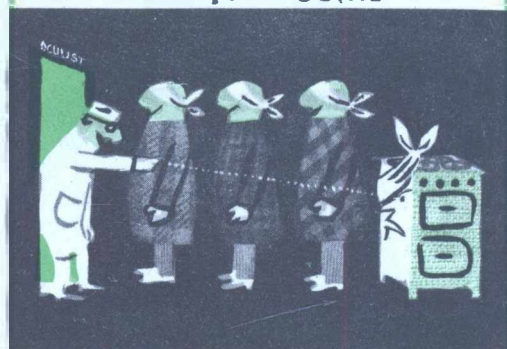
— Dar pentru condensatorul fabricii de ce ați prevăzut un șopron din beton? Nu era nevoie. Se mărește prețul de cost cu încă 10.000 lei.

— Și ce, e mult 10.000 lei pentru un șopron?

— Alo, cum e posibil să... Nu vă înțelegem...

— O fi telefonul deranjat! Reclamați la centrală!

ANUNȚUL NOSTRU

OCULISTUL: — Dumneata, pentru ochiul bolnav, te duci la Metal-Casnică!

Cooperativa „Metal-Casnică” execută orice reparație de mașini de aragaz, reșouri, radiatoare, mașini de călcat etc. prin unitățile sale specializate din: Calea Văcărești nr. 11, Bd. Dimitrov 124, Cal. Moșilor 362, str. Mendeleev 12, Dr. Felix 51 și altele.

TIMPUL ȘAPTE

Afară e frig. Termenul de predare a construcției (1 august 1961) a rămas cu mult în urmă. Fabrica n-a intrat în exploatare din lipsa unui tablou de distribuție pentru tensiune. Acum deci nu mai e vorba de proiectant. E vorba de constructor. Discuțiile continuă aprinse, altfel ar îngheța și ele.

— Bine, tovarăși, e posibil ca darea în folosință a fabricii să fie amînată atîta vreme din lipsa unui tablou de distribuție?

— Trebuie să comandăm unul la București, c-aici în Piatra nu există.

— Există unul chiar în magazia dv. la 4 construcții, și altul la Întreprinderea comunală, care nu-l folosește.

— O fi avînd ceva...

— N-are nimic!

— N-are nimic? Atunci cum vreți să-l utilizăm noi, dacă n-are nimic? Un tablou de distribuție, trebuie să aibă fire, șuruburi, sîrme, mă rog, să aibă ceva! Dacă n-are nimic, nu-i tablou! E nimic!

Beneficiarul a simțit că i se urcă singele la cap și a cerut, preventiv, un pahar cu apă. Dar nu de la gheață, deoarece fabrica n-a intrat încă în funcțiune.

TIMPUL ÎN CURS DE RĂCIRE

Discuțiile sînt încă în curs. În curs este și amînarea punerii în mișcare a agregatelor fabricii de gheață. Unicul și invariabilul motiv: lipsa unui tablou de distribuție, care de fapt nu lipsește. Deci, nu există motive. Există doar argumentări a căror continuă distribuție te lasă tablou.

DAN MANOLESCU

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPĂRII EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII” BUCUREȘTI

URZICO,

La noi în Bușteni, pe Bd. Libertății nr. 244 au fost date în folosință cu ceva timp în urmă două blocuri.

Pe dinafară blocurile arată ca niște adevărate case noi, ceea ce impresionează plăcut, iar pe dinăuntru impresionează aproape pînă la lacrimi.

Pivnițele sînt neizolate, instalațiile cu greu se mai țin pe picioare, iar tencuiala cade încet, dar sigur.

Executantul celor două blocuri, T.R.C.L.-ul Ploiești, deși insistențios poartă să remedieze defecțiunile — această treabă revenindu-i drept o obligație în cadrul anului de garanție — nu dă nici un semn de viață, bazîndu-se pe inevitabilul fapt că o să treacă odată anul de garanție, după care n-are decît să-i trimită Bușteniul chiar și două... blocuri de cereri.

E indicat, totuși, ca T.R.C.L.-ul Ploiești să pună la punct defecțiunile, că doar n-are rost ca aceste case să aibă o fațadă în exterior și... altă în interior.

B. Dumitru — Bușteni

URZICO DRAGĂ,

Cu ocazia unei excursii organizate pe ruta Galați — București în stația Făurei trenul a fost oprit în dreptul pompei de apă ca să-și ia locomotiva... gustarea de dimineață. În acest timp numeroși călători au coborît din vagoane și-au pornit-o în direcția peronului, pentru a-și procura țigări sau ziare. Nici unul dintre pasageri nu dădea vreun semn de grabă, deoarece se anunțase că după ce alimentarea cu apă a locomotivei va fi terminată, trenul va fi tras la peron.

Trenul însă n-a mai oprit la peron, ci a trecut prin fața peronului, din care cauză toți cei care urmau să intre din nou în vagoane au trebuit să renunțe și, ca să nu rămînă locului, au intrat în holul gării, unde și-au cumpărat de la casă bilete pentru trenul următor.

Așa că pentru ei excursia Galați—București s-a întrerupt la Făurei, de unde n-a mai con-

tinuat pe linie de excursie, ci pe linie de C.F.R....

Ulterior s-a aflat că situația creată este opera impieगतului de mișcare din stația susmenționată, Grigore Radu, care în loc să semnalizeze trenului în cauză ca mai întîi să se miște doar pînă la peron, l-a lăsat să se miște pînă la București.

Se spune: „alți bani — altă distracție”. Excursionistii care au fost nevoiți să se urce în alt tren și să cumpere deci alte bilete, spun: „alți bani, aceeași distracție”.

E o deosebire!...

Adamiță Ion
Str. D. Marinescu nr. 59
Galați

URZICO,

Aflîndu-mă prin Cîmpina, un cunoscut mi-a relatat unele lucruri interesante. Am reținut pentru tine povestea cu Chiriacescu Ion.

Acesta, cu ocazia mutării sale din postul de șef contabil al spitalului din localitate la sfatul popular raional (distanța dintre spital și sfat fiind de cel mult 500 m), a întocmit o listă de plată și a încasat suma de 650 lei, reprezentînd speze de: deplasare, deși fiind transferat în aceeași localitate nu avea drept la nici un fel de speze.

Interesant procedeu al lui Chiriacescu. Ca să meargă pînă în capătul străzii i-au trebuit 650 lei. Îți închipui de cît ar fi avut nevoie dacă s-ar fi mutat cu gospodărie cu tot într-o regiune din nordul țării! Probabil că era necesar să ceară o suplimentare a bugetului local.

Acum, după ce s-a văzut Chiriacescu ajuns cu bine în partea opusă a străzii, e de dorit să scoată banii din buzunar și pe urmă să-i pună imediat înapoi. Bineînțeles nu înapoi în buzunar!

Vasile Ion
— București —

L U S T R A T E
„U R Z I C A”

Desene de A. POCH

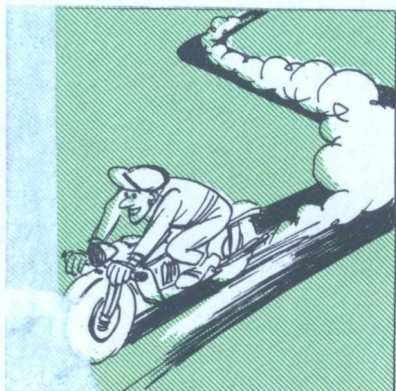
DESTINATAR :

Dascălu Ioachim, inspector la filiala CEC, raionul Săveni, care în timpul programului e mai mult prin restaurante.

EXPEDITOR :

Un grup de tovarăși din Săveni

Cartea de vizită a tovarășului Dascălu Ioachim

DESTINATOR :

Secția agricolă a raionului Brăila, regiunea Galați, care a scos cauciucurile de la două aparate de prăfuit substanțe chimice folosindu-le la motocicletă secției.

EXPEDITOR :

H. Emil — București

„SOLUȚIE”
— În felul acesta merge și motocicletă, iar despre praf ce să mai vorbim...

C U V I N T E Î N C R U C I Ș A T E
cu încuietoare

Spun unii despre jocul meu,
Că e o glumă în careu.
Spun alții, care îl rezumă,
Că este un careu... în glumă!
Aceste denumiri, așa spune
Că nu-s nici rele, nu-s nici bune.
Din cele două, vorba ceea,
Mai potrivită e... a treia:

- Iată un pronume.
- Locul ce-a dat nume
- Unei vechi statui.
- Partenera lui.

(C U V I N T E Î N C R U C I Ș A T E C U Î N C U I E T O A R E)

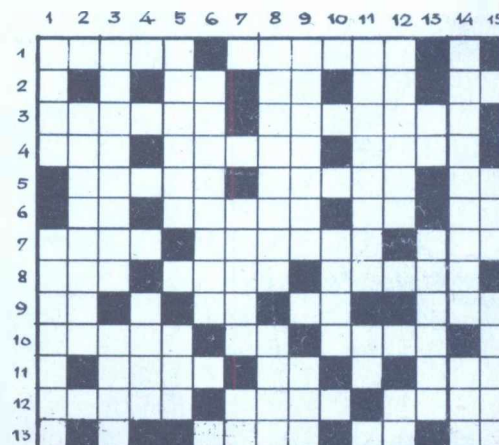
- Pe ORIZONTAL,
- Totul e normal
- Și precise toate:
- 1) — Pantaloni la sate.
— Foarte veche țară
De odinioară.
- 2) — Bun pentru negat.
— Idem, prescurtat.
— Nuc fără de miez!
— Scriitor francez.
- 3) — Un poet vestit.
— Învîrtești grăbit.
- 4) — Un actor schematic.
— Arbore aromatic.
— Da, „o părăsesc!”
- 5) — Neg moldovenesc.
— Lotca s-a stricat!
— La chinezi: băiat.
- 6) — Literă mai veche.
— Blegi fără pereche
— Mese v-am servit!
— Este răsărit!
- 7) — Un erou troian.
— A fost muzician
Și spaniol a fost.
— Des nu are rost
- 8) — Elegia-și spune
Ultima porțiune!
— A puncta serial.
— Un postav rural.
- 9) — Stăpînesc ceva.
— Te întreb așa.
— Notă de cîntat.
— Vlad s-a răsturnat!
- 10) — E butelie, dar
Nu e de Cotnar!

- 11) — Deget... de-o silabă!
— Le găsești în grabă!
— Flori și rîndunici!
- 12) — Două puncte mici.
— Ne dă... marmeladă!
— Pălării de stradă.
- 13) — Nu-i adevărat.
— Pentru repetat.
— Cîntăreț uitat.

VERTICAL, „la fel”.

(Fii atent nișel,
Căci vorbele mele
Puse-n ghilimele
Au un țile și ele.
Sînt „la fel”, v-am spus.
Sînt... și totuși nu-s!
Nu-s chiar un cuvînt.
Nu-s... și totuși sînt!)
Ghici, incurcătură!
Ce vrei? Mură-n gură?...

I. BERG

*n Statele Unite continuă
persecuțiile și represiviile
dezvăluite împotriva parti-
dului comunist și a mem-
brilor săi.*

— Jură și spune după
mine: „Jur să spun adevă-
rul”...
— Pentru asta am fost
acuzat.